

~~Ευχαριστώ. Ο μακαρι να φεύγει γι' εμένα. Ναι να φύγει. Με
να χαθή. Να πεθάνη. Σχεφτήκα να τη σκοτώσω~~

Τέτοια τεράτια δεν πρέπει να ζουν. Ναι σκοψε σαν
κοιμάτε θι την αποταλιώσω. Μα ~~θα~~ εγω αναρωτιώμουν
τολμούδα να κημω μια τέτοια πράξη.

Για να λειψη η μητέρα μου ναί. Την μερούδα αφαντα
ότι.

Στες όρεψες μου αυτές ηρθε αθελα μου το θυμημα του
πατσα μου. Κι στρεξα να τον δω.

Μολις με αντικρουσε ξωνιασθησε. Πως εσυ εδω; με
ρωτησε με μεδοκομιενη ~~και~~ *γυνή*.

Τοιαθα πως εισαι αρρωστος του ειπα και ηρθε να δε
δω. Μα παιδι μου ποκαως αβεβαιος ακομα αν εβλεπε
εισνα για το φαντασμα μου. Παιδι μου εινα αρρωστιο
παραχτικη. Δεν ηταν αναγκη ν αφισης το σχολειο
σου. ~~Εβγαλα~~ *αδυναμιθητητα* το γραμμα και του το
εδωξα. Μακαρι να μη το εκπινα.

Τιπτι ο πατερας μου σαν το διαβιασε, εβφιξε τα χειλη
του δεν ειπε τιποτα και γυρισε απ την αληθ.

Μα απο κεινη τη στιγμή αρρωσθησε πραγματικά.

Ο ανθρωπος τρεσε. Ως ποτε θα μιθες τον συνανθρωπο
σου. Ως ποτε θα ζης χωρις κono και χωρις αγαπη
χειροτερος απο τα χειροτερα θερια.

Εκείνες τες μερες υπεθερα πραγματικά. Ο πατερας μου
το ενουωθε μα δεν ελασε τιποτα. Μεύσα του ομως ελωω
νς.

Και σε λιγες μερες πεθανε. απο την λυπη του ιδως.

Ενουωδα πως εχαδα ~~απο~~ τον πιο κονετικο μου παραβτα
τι θα γινοταν τωρα η ζωη μου χωρις αυτον.

Με την μητέρα μου δεν μπορούδα πια να ζιτω.

Ηαθε στιγμή ηταν οσοτο μαρτυριο. Ε εκπια μια καλη
πρωια τα ρουχα μου κ εφυγα κρυφα απο το οπιτι της
δυστυχίας για να ρθω να βρω ... κατι χειροτερο
τον κοθμο της ~~δυστυχίας~~ *υπαλογοης*

Εγερσε κονετικα το κεφαλι και κυταξε το χωρο.

Ο παιδσο χωρις γιτιτι δεν ενουιγες να τον χωδης να κ
γλυτοση μετ υπερξη απο τη δυστυχια.

Τον λυπ θηκα ακομα περιθροτερο και τον ρωτιθα
τι σκοπευει να κημη

Θελω να φυγω μου ειπε. Δεν πως κλλου ο κοθμος εινα
καλυτερος και περνα πιο ευτυχιθμενος. Εκει θελω να
πλω.